

PATHFINDER

Také občas váš mozek pracuje asi takhle?...

***...On mi říkal, proč se namáhám,
nic z toho prý nemám...***

...Proč bych to měl dělat?...

...Má vůbec smysl NĚCO dělat?...

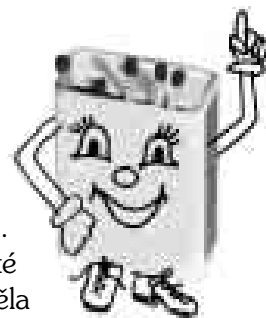
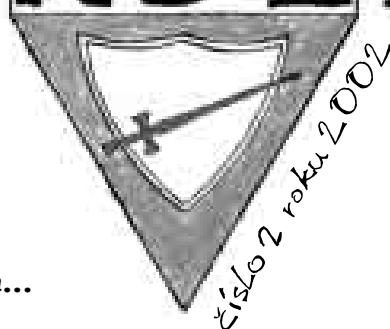
...A jaký smysl má můj život?...

A tak to ve vás, chtě nechtě, začne hlodat... Slyšela jsem příběh, který mi v zneškodnění takového hlodajícího červíka pomohl. Vypráví se v něm o jedné krásné červené svíčke, byla to vážně kočka. Štíhlá, zdobená a jaksepatří na tu svou krásu pyšná. Jenže byla v té tmě kolem sebe sama. Když šla kolem krabička sirek, svíčka měla hroznou radost, že bude mít konečně společnost. Ale komu by se chtělo zůstat v té nehostinné tmě – ani sirkám ne. Navrhly tedy svíčke, ať se nechá od nich zapálit. No, ale to neé... svíčka by nikdy nedopustila, aby jí začal ubývat její červený lesklý vosk. Vždyť by se tím postupným ubýváním úplně zničila! Na to se krabička sirek zamyslela a začala si se svíčkou povídat jen tak o životě... Proč tedy kvetou květiny, když brzy zase uvadají? Proč celé léto roste ovoce a zelenina, když ji na podzim lidé snědí a nezbude po ní nic. A proč vůbec ráno vychází slunce, když večer musí zapadnout? Má to vůbec smysl?...

Podle svíčky určitě, vždyť je to prý jasné! Slunce to je vůbec samozřejmé, proto je přece tady, aby tu bylo světlo a taky, aby právě ta zelenina mohla růst. A ta roste proto, aby lidé a zvířata měli co jíst... a jak tak svíčka hezky řečnila, všechno jí začalo postupně docházet, k čemu ona sama byla určena, a velmi se zastyděla.

A tak i nám všem by mělo občas dojít, že tu nejsme jen tak, že určitě každý něco umíme. Můžeme zkusit třeba pomáhat druhým. Protože právě proto tu jsme! Ať už to bude práce s dětmi jako vedoucí na dětském táboře nebo cokoliv jiného.

Vždycky budete muset ze sebe něco vydat, ale to něco se vám mnohonásobně vrátí. Třeba v rozzářených dětských očích...

**...necht' je vaší inspirací a zdrojem, zároveň také
možností, jak inspirovat vaše kamarády...**

Proto neváhejte – a jestliže máte návod na cokoliv, co jste již použili na vašich schůzkách a co se vám osvědčilo, podělte se s námi o to ve studně!

Jákob, Ezau a Popelka

Co mají společného? Právě čočku, ona ji přebírala a ti dva..., ten příběh přece znáte! My jsme na schůzce zkusili, jak si nejlépe zapamatovat, kde je tento příběh v Bibli napsaný, pomocí hry Popelka. Oddíl jsme rozdělili do dvou skupin. Všichni si zavázali oči a postavili se naproti sobě k okrajům stolu. V polovině stolu byla hromádka různých zrníček (pšenice, proso, hrách, rýže, čočka). Úkolem družstev bylo co nejrychleji poslepu nahmatat a do hrníčku dopravit 1 pšenici, 25 hrášků a 34 čoček. Proč tolik?

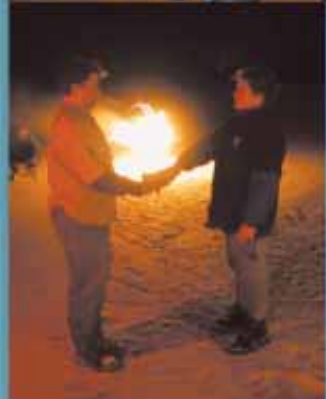
Protože v Gn 25,34 najdete klíčový verš k celému příběhu.

Zkuste to také a věřte, že si tehle verš budete pamatovat!

Na Rampouch se sjelo asi 20 lidiček z Tábora a Českých Budějovic. Od nádraží jsme šli dva kilometry po hrázi Lipna. Náš pokoj byl super. Postele, lednice, kamna, rychlovarná konvice a stůl. To vše stačilo k naší spokojenosti (přežití). Večer jsme si zahráli hru na seznámení, kterou vymyslel Dawy (no, kdo jiný). V sobotu byla krátká pobožnost a v jejím průběhu jsme hráli plno her. Když udeřila třináctá hodina vydali jsme se na pochod kolem Lipna. Po pěti kilometrech zaveleli vedoucí: „A zpátky!“ Kolem dvacáté hodiny začal ten slavnostní okamžik, na který všichni Bílí tygři celé dva dny čekali. Skládali jsme slavnostní slib (úspěšně a bez trapasů). V neděli nastal velký úklid. Myli jsme nádobí, protože jsme kuchtili sami. Cestou nás ještě chytla policie, že jdeme moc roztažení. Všichni uondaní a bez trošky energie jsme se dobelhali k nádraží. **BÍLÍ TYGŘI**

Rampouch se konal ve dnech 14.12.-16.12. Tentokrát jsme jeli na chatu do Černé v Pošumaví. Sešli jsme se v hojném počtu, hlavně z Českých Budějovic a Tábora.

V pátek pozdě večer jsme konečně po tříhodinové cestě vlakem dorazili na místo činu. Po ubytování, večeři a po krátké schůzce jsme se odebrali ke spánku. Mezi námi, nikdo spát nešel. Také jsme podle toho byli další den „hrozně“ aktivní. Po dopoledním zamyšlení a hrách jsme si všichni šli uvařit špagety. Někteří byli zklamaní, když nám náš vedoucí oznámil, že musíme na dvouhodinovou procházku v nesmírném množství sněhu. Můžete si domyslet, jak jsme asi vypadali, když jsme se vrátili. Když jsme roztáli, čekal nás vrcholný okamžik celého Rampouchu – slib. Pět z nás se rozhodlo stát se pravým Pathfinderem. Až do pozdních hodin večerních jsme hráli spoustu her. Ráno nás čekalo uklízení celé chaty a návrat domů. Bylo nám prostě super. **ELIŠKA + EDITA**

Táborové Retro

Každý z nás si jistě rád někdy zavzpomíná. A tak jsme se také my z východu rozhodli oživit chvíle prožité na letním táboře.

Využili jsme přístřeší obecního úřadu ve Studeném. Čtvrtek podvečer – a už přijíždějí první cestovatelští nadšenci. Bojovka, která nás provázela celým víkendem, se totiž jmenovala „Cesta kolem světa“; její součástí byl i testík zeměpisných znalostí.

Vedoucí se také zúčastnili, ale i přes velké nasazení neměli proti bystrým hlavinkám dětí šanci.

V pátek ráno po krátké pobožnosti jsme se rázem ocitli uprostřed Evropy. Procestovali jsme několik států a získali pasy a víza do dalších zemí. Po obědě jsme se pomocí horkovzdušného balónu chtěli přepravit na Americký kontinent. Jenže nám nepřálo počasí. Mlha hustá tak, že by se dala krájet, nedovoľovala sebemenší orientaci. Ale my jsme to jen tak nevzdali a po všech útrapách jsme úspěšně přistáli v Americe.

V pátek podvečer jsme s radostí vzpomínali u fotografií z našeho tábora na krásné letní dny plné sluníčka a pohody.

V sobotním dopoledni nesměla chybět sobotní školka a po krátké přestávce následovala úvaha s příběhem o bambusu.

Odpoledne jsme měli absolvovat klidný let do Asie. Jenže, co se nám to nepříhodilo. Byli jsme nuceni přistát na opuštěném himalájském letišti. Šli jsme hledat nějaké zapomenuté palivo. Při této ne příliš zajímavé činnosti jsme narazili na velké stopy. Že by Yetty? Vydali jsme se po stopách. Jaké bylo naše překvapení když jsme v dáli spatřili velkou chlupatou postavu. Po chvíli běhu jsme zjistili, že je to opravdu Yetty. Dokonale jsme ho obklíčili a on nám vydal svůj zub. (Díky Pájo za obět.) Sluníčko zapadlo a my jsme se jakoby zázrakem ocitli v Austrálii. Čekalo nás noční sčítání australské zvěře.

Pokračování na straně 22

Všichni, jež s dítkami pracovati toužíte a v tomto oboru vzděláti se chcete, vězte:

Tento rok se opět konati bude

VŮDCOVSKÝ KURZ.

Jeho první stupeň pak 16.-17. 3. Nezapomeňte se včas přihlásit! Šikovných rukou a hlav plných nápadů totiž není nikdy dost, natožpak v práci s dětmi. Proto to zkus i ty! I když se možná v současnosti žádné děti, kterým by ses mohl věnovat ve tvém sbore ani okolí, nevyskytují, to nevaďí... užiješ si spoustu legrace (zeptej se těch, kteří kurz absolvovali), horu se toho naučíš (např., jak s dětmi zacházeti, jak je o Bohu či přírodě učit, jak se ve zdravotě vyznati či porouchanou kost obvázáti, jak důležité je s dětmi čas trávití atd.) a neboj, ono se ti to bude jednou hodit...

(Nabídka s přihláškami vám přijde na sbory, takže ji využijte.)

→ V neděli jsme se probudili v Africe. Najít oázu nebylo nic jednoduchého, ale s naším zápalem jsme to zvládli. Zvláště pak, když šlo o holý život. Náš poznatek: bez vody to opravdu nejde. Tak takhle jsme prožili víkendovou cestu kolem světa.

A jak to bylo se vzpomínáním? Nejen, že jsme si připomněli léto a prázdniny, ale máme nové zážitky se spoustou fajn kamarádů.

Tak AHOJ, třeba zase někdy příště na nějaké bezva akci.

**ZA VÝCHODNÍ
VÍTR RŮŽA**

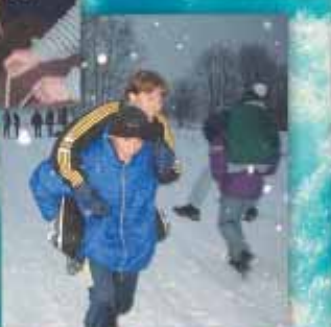
Táborové

RETRO

**Setkání
vedoucích**

Novináři z Galileje

Čtete noviny? Jaké by to asi bylo, kdyby v době Ježíše fungovaly dnešní způsoby zpravodajství? Účastníci Rampouchu se o to pokusili a sloupky vítězů nabízíme i vašim očím.

O zázraku na lodi

Zástupy lidí se lepí na Ježíše. Ježíš si ušimne lodi, na které je člověk jménem Šimon. Ježíš se zeptal Šimona: „Mohu si nastoupit?“ Je zajímavé, že Syn Boží se zeptal, jestli může na rybářovu loď, když je Pánem světa. Šimon nemohl ulovit nic na Genezaretském jezeře.

A pak řekl mistr: „Šimone, spust do vody síť.“ „Ale Pane, vždyť jsme neulovili vůbec nic ani v noci.“ „Spustte síť do vody,“ odpověděl Ježíš. Šimon spustil síť do vody a síť se naplnily rybami. Ježíš řekl: „Vytáhni síť z vody.“ Šimon nemůže vytáhnout síť z vody, celá loď praská. Zavolali na Jana a Ja-

kuba, aby jim pomohli, ale skoro se pod nimi potopily lodě. Až nakonec vytáhli ryby.

Zuzka H. z Jižního kříže;
Mladší kategorie

Tesař loví rybáře

Dne 11. 6. roku 33 se stal zázrak na Genezaretském jezeře. „Zajed' na hlubinu a spustte své síť k lovu,“ vyšlo z úst mistra tesaře. Rybář nevěřil svým

uším, ale přesto poslechl neznámého muže, se kterým vyjel na jezero, a spustil síť. Dnešního dne vylovili zázrakem tolik ryb, jako ne za celou sezónu. A co bylo ještě větším zázrakem? Rybář po tomto okamžiku opustil svoje řemeslo a i s dalšími se stal lovcem, tentokrát lidí.

Edita a Eliška z Jižního kříže; Starší kategorie

Nosíte rádi kroj?

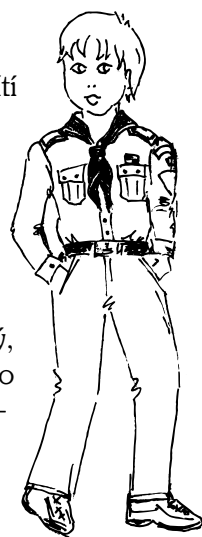
Možná se mýlím, ale mám dojem, že mnoho kamarádů se necítí v kroji nejlépe.

Je jasné, že v éře individualit je každá uniformita nepopulární. Výkřik poslední módy to také není a veverka je jedno, v čem běháte po lese.

„Tak proč to vlastně nosit?“ Otázka, kterou kladu sám sobě.

S několika přáteli jsem působil určitou dobu v neadventistickém prostředí. Dařilo se nám, Pán Bůh naší práci žehnal. Byl jsem hrdý, že patřím do rodiny pathfinderů. Byl jsem rád, že to mohu dát najevo i svým zevnějškem. Být v kroji mělo značnou váhu. Vítal jsem příležitost poukázat na rozdíl mezi Pathfinderem a běžným skautem.

A to byla pro mě odpověď, proč kroj ano!

K4

Rubrika, nejen pro každého, kdo ač stojí opodál, dívá se s očima dokořán

Co znamená slovo usilovat?

Na úvod našeho přemýšlení o významu pojmu „usilovat“ bych si dovilil použít výklad obsahu slova tak, jak nám to nabízí Biblický slovník pana Adolfa Novotného. Novotný vysvětluje obsah pojmu usilovat slovy jako je: namáhat se, snažit se o něco, pokoušet se, horlivě se přičiňovat.

Čteme-li tato slova znovu a znovu, neubráníme se dojmu, že obsahují proces dosáhnout nějakého konkrétního cíle s maximálním nasazením svého „já“. Tedy nejde jen o pouhé dosažení cíle jakýmkoliv náhodným, neuváženým, neosobním způsobem, nýbrž o vědomé rozhodnutí hledat cesty, které sice vedou k dosažení vytyčeného cíle, nicméně vyžadují plné soustředění, angažovanost a osobní zaujetí toho, kdo k cíli jde. Je třeba soustředit se na cestu, po níž k cíli kráčím. Dívat se pečlivě kolem sebe a komunikovat s Bohem v každém okamžiku. Ptát se po smyslu událostí a odnášet si poučení. Snažit se nezůstávat dlouho na místě.

Pro snazší pochopení uvedu příklad. Při mé práci s dětmi jsem si mnohokrát ověřil, jak je důležité s dětmi hovořit o vyšších cílech, než je například sejít se přesně v 18:30 v klubovně. Vždyť snaha přijít přesně v 18:30 může být pro dítě počátkem té „vyšší“ cesty – čestně dodržovat sliby, dohody. Dodržovat termíny a vážit si lidí. Některé děti přišly na schůzku dříve nebo později, ale nikdy neměly pocit nějakého provinění. „Vždyť ono se to o pár minut přece nezblázní.“

Vzpomínám na chlapce, který chodil, ne vlastním přičiněním, většinou pozdě. Vždycky ale udýchaný a zpocený, s upřímným výrazem provinění ve své tváři. Pro mě byla jeho SNAHA ten pravý cíl. On se namáhal, snažil se, pokoušel se, horlivě se činil, aby přišel včas. On usiloval.

...Neboť žid Mordokaj byl první po králi Achašveróšovi; byl veliký u židů a oblíbený u množství svých bratrů, pečoval o dobro svého lidu a usiloval o pokoj veškerého svého potomstva. (Est 10,3)

JAN MACOUN

Pozn. redakce:

A co my, milí vedoucí, rodiče, tetičky a strýčkové? Jak my usilujeme? Jakým příkladem jsme „svým“ dětem?...